

Arrest

nr. 105344 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANNEELS, die loco advocaat D. DHERTOGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 december 2008 wordt de verzoekster gemachtigd tot een verblijf voor de duur van haar studies en wordt ze in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 30 oktober 2009. Op 9 september 2011 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een nieuwe A-kaart, geldig tot 31 oktober 2010. Op 12 oktober 2012 wordt de geldigheid van verzoeksters A-kaart verlengd tot 30 september 2011.

1.2 Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de Vlaams Minister voor Werkgelegenheid de beslissing tot weigering van een arbeidsvergunning in hoofde van de verzoekster.

1.3 Op 1 december 2011 legt de verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4 Op 27 maart 2012 dient de verzoekster een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5 Op 25 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 12 oktober 2012. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2012 werd ingediend door:

Naam: M(...) B(...) Voornaam:

Nationaliteit: Congolese Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Kinshasa

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40 bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor de duurzame en stabiele relatie:

- *Foto's: aangezien deze foto's niet van een datum voorzien zijn kan niet nagegaan worden wanneer deze genomen werden en dus ook niet wanneer betrokkenen elkaar ontmoet hebben. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*

- *Samenlevingscontract opgesteld door de notaris te Ninove dd. 07.12.2011 : gezien de recente datum van dit document is hiermee niet aangetoond dat betrokkene één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting merkt de Raad op dat uit de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekster meent dat zij intussen voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en vraagt de verzoekster of zij reeds een nieuwe aanvraag heeft ingediend.

De raadsheer van de verzoekster verklaart dat zij op 18 januari 2013 een nieuwe aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en in het bezit gesteld is van een bijlage 19ter. De verweerder vraagt vervolgens naar verzoeksters belang bij de voorliggende vordering. De verzoekende partij repliceert dat de nieuwe aanvraag geen afbreuk doet aan het belang bij onderhavig beroep aangezien er nog geen beslissing genomen is omtrent de recente aanvraag.

De Raad merkt op dat de verweerder niet de redenen uiteenzet waarom hij van oordeel is dat het loutere feit dat een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend op 18 januari 2013 tot gevolg zou hebben dat de verzoekster niet langer over het vereiste belang zou beschikken bij wat het beroep tegen de thans bestreden beslissing betreft. Het onderhavige beroep heeft betrekking op een verblijfsaanvraag ingediend op 27 maart 2012, zodat niet kan worden ingezien waarom de verzoekster in de huidige zaak geen belang meer zou kunnen doen gelden.

In de mate dat in de mondelinge uiteenzettingen van de verwerende partij ter terechtzitting een ontvankelijke exceptie kan worden ontwaard, is de Raad van oordeel dat deze exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Voorafgaandelijk

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesemorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de ratio legis van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het

verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesmemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekster in de synthesesmemorie aanvoert dat *“de verweerster geen bijkomende bewijzen opgevraagd heeft en zij niet had laten uitschijnen dat de meegedeelde foto’s onvoldoende waren”* merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift. Dezelfde vaststelling geldt ten aanzien van verzoeksters betoog omtrent de ‘fair balance’-toets vervat in artikel 8 van het EVRM, waar zij aanvoert dat er een positieve verplichting op de verweerder rust om haar gezinsleven te handhaven en waar zij een aantal elementen opsomt die er op zouden wijzen dat er in haar hoofde hinderpalen zouden bestaan voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van deze onderdelen van het eerste en tweede middel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekster het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het eerste en tweede middel voor het eerst in de synthesesmemorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld omtrent de fair-balance-toets, de positieve verplichting en de hinderpalen in de zin van artikel 8 van het EVRM en voor zover voor het eerst wordt aangevoerd dat de verweerder bijkomende bewijzen diende op te vragen, zijn deze middelenonderdelen laattijdig (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Het feit dat de verzoeker in de synthesesmemorie een nieuw middel aanvoert of een nieuwe wending geeft aan een in het inleidend verzoekschrift aangevoerd middel, zogenaamd in reactie op het verweer van de verwerende partij zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet hieraan geen afbreuk. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoekenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds

voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit proceduristuk.

Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de onontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan over de bovenvermelde onderdelen.

3.2 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Verweerster motiveert haar beslissing tot weigering van de aanvraag tot vestiging ogv. duurzame samenwoning en gezinshereniging ingesteld door verzoekster als volgt:

(...)

Verder motiveert verweerster:

(...)

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing afdoende te motiveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster de neergelegde foto's in het dossier onderzocht zou hebben.

Ten onrechte stelt verweerster in de bestreden beslissing - zonder enig onderzoek - dat de betreffende foto's niet als afdoende bewijs kunnen aanvaard worden, dit terwijl de voorgelegde foto's weldegelijk zijn genomen in 2009 en een bewijs van duurzame en stabiele relatie vormen.

Voorts heeft verzoeker twee documenten overhandigd aan de gemeente, te weten een schrijven van de partner van verzoekster dd. 27/09/2009 aan haar vader gericht betreffende het huwelijksaanzoek (stuk 3), en de reactie hierop per mail van verzoekster haar vader dd. 02/10/2009 (stuk 4).

Dat dergelijke stukken als essentieel dienen te worden aanzien voor het beoordelen van het bewijs van de duurzaamheid van verzoekster haar relatie.

De opgelegde motivering moet in de beslissing zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen ten einde een beslissing te nemen.

Door de geloofwaardigheid van de foto's in twijfel te trekken schendt verweerster tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvV 9 november 2007, nr. 3488, RvV 28 april 2008, nr. 182.450) en dat deze beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 20 december 2007, nr. 5341).

In casu is het duidelijk dat verweerster niet is uitgegaan van de correcte feiten en de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, zodat de bestreden beslissing de genoemde artikelen schendt en derhalve nietig dient te worden verklaard.

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel dient er juist op gewezen te worden dat het beginsel van behoorlijk bestuur de overheid een verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verweerster beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid zodat zij er dient voor te zorgen dat zij zorgvuldig tewerk gaat bij de feitenvinding. Zodoende mag duidelijk zijn dat verweerster een manifeste vergissing heeft begaan en de motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest van 28 april 2008 (nr. 182.450) waarbij reeds werd geoordeeld dat in dergelijke zin de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verweerster laat na in haar nota op dit punt enige repliek te bieden.

Het begrip 'afdoende' in de artikel 2 en 32 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 impliceert dat de opgelegde verplichting in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, quod non in casu.

Verweerster verwijst zelf naar een uitspraak van de Raad dd. 11/12/2009 (RvV nr. 35.672), waarin onder meer wordt gesteld:

"De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus

reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste

één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende" [Markering en onderlijning eigen toevoeging].

(...).

Het eerste middel is bijgevolg gegrond."

3.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van het genoemde artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, met name dat de door de verzoekster gevoegde foto's geen datum bevatten waardoor niet kan nagegaan worden wanneer ze genomen zijn en dat de verklaring van wettelijke samenwoning te recent is om aan te tonen dat de betrokkenen reeds twee jaar een duurzame en stabiele relatie hebben of dat ze reeds een jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de genoemde bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

3.1.2 De verzoekster betoogt vervolgens dat de verweerder niet alle door haar ingediende stukken heeft onderzocht en daarmee de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht schendt.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt samen behandeld met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster betoogt dat de door haar ingediende foto's wel degelijk het bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie aangezien zij genomen zouden zijn in 2009.

De bestreden beslissing vermeldt met betrekking tot deze foto's dat ze niet van een datum voorzien zijn waardoor de verweerder niet kan nagaan wanneer ze genomen werden en bijgevolg niet toelaten vast te stellen wanneer de betrokkenen elkaar ontmoet hebben. Na nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de verweerder correct vastgesteld heeft dat de door de verzoekster bijgebrachte foto's geen datum bevatten. Waar de verzoekster aanvoert dat ze genomen zijn in 2009, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet gestaafd kan worden aan de hand van de voorliggende stukken. De verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij beweert dat deze foto's het bewijs vormen van een stabiele en duurzame relatie. Van ongedateerde foto's is het alleszins niet kennelijk onredelijk te stellen dat zij het duurzame karakter van de relatie niet kunnen aantonen aangezien hiermee niet aangetoond is wanneer en voor hoelang de verzoekster en haar partner elkaar hebben ontmoet.

Voorts voert de verzoekster aan dat zij twee documenten overhandigd heeft aan de gemeente, zijnde een schrijven van haar partner aan haar vader betreffende het huwelijksaanzoek, dd. 27 september 2009, en de daaropvolgende reactie van haar vader via mail, dd. 2 oktober 2009.

De Raad stelt echter vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dat de verzoekster geen bewijs heeft voorgelegd van de indiening van de desbetreffende stukken bij de gemeente. De Raad wijst er dienaangaande op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om de pas voor het eerst in het kader van het onderhavige beroep bijgebrachte documenten zelf te onderzoeken om alzo de weigering van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. Aangezien de correspondentie tussen verzoeksters vader en partner niet ter kennis was van de verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan de verzoekster dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verweerder zich had moeten uitspreken over deze stukken.

Waar de verzoekster verwijst naar het arrest nr. 182.450 van de Raad van State, dient te worden opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De loutere verwijzing naar het voornoemde arrest is dan ook niet dienstig. Bovendien toont de verzoekster op geen enkele wijze aan dat de feitelijke gegevens die aanleiding hebben gegeven tot het genoemde arrest, nagenoeg identiek zouden zijn aan haar situatie.

De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De verzoekster toont evenmin aan dat de verweerder verzuimd zou hebben de gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in rekening genomen te hebben.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekster geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé- leven, gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds eerder vastgesteld dat het gezinsleven niet beperkt is tot mensen die gehuwd zijn maar zich tevens kan uitstrekken tot andere gevallen waarin men samenwoont (EHRM 13 juli 2000, Elshloz t./ Duitsland, nr. 25735/94).

In casu is er weldegelijk sprake van een duurzame en stabiele relatie tussen verzoekster en haar partner.

Hiervoor kan worden verwezen naar de feitelijke samenwoning die op 1 december 2011 werd afgesloten ten overstaan van de heer notaris Michaël Pieters, met standplaats te Ninove (geregistreerd dd. 07/12/2011), en waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster en haar partner als gezin dienen te worden beschouwd in de zin van artikel 8 lid 2 van het EVRM.

Een eventuele inmenging moet steeds het evenwicht tussen de belangen van verzoekster in het kader van haar gezinsleven en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde eerbiedigen.

Het moge duidelijk zijn dat dit evenwicht niet wordt geëerbiedigd.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relaties niet noodzakelijk moeten gebaseerd zijn op het huwelijk . doch eveneens een 'de facto vorm' kunnen aannemen (F. DE BOCK, "De rechtspraak ten gronde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake annulatiebevoegdheid: overzicht van rechtspraak juni 2007 - september 2008, T. Vreemd. 2009, afl. 1,8).

De Raad heeft vroeger reeds geoordeeld dat uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn (RvV 17 juli 2008, nr. 14.250). In casu kan niet betwist worden dat verzoekster en haar partner, de heer E.K. op hetzelfde adres wonen.

Verweerster toont niet aan dat huidige situatie vergelijkbaar is met de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State dd. 30/11/2010 (nr. 209.321), waar zij ter zake naar verwijst.

Het is duidelijk dat er sprake is van een effectieve gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar partner in de zin van artikel 8 EVRM en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 27 mei 2008, nr.11.801).

De bestreden beslissing, dewelke een inmenging is op het recht van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 EVRM, met name het ontwikkelen van relaties met anderen, mist alle redelijkheid en is niet proportioneel ten opzichte van het fundamentele recht waarover verzoekster beschikt.

Bovendien werd tevens een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV, bijlage 20) bevolen, zodat derhalve een effectieve afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van verzoekster en het belang van verweerster bij het treffen van een verwijderingsmaatregel (zie infra).

Hoewel verzoekster voor de eerste maal om toelating heeft verzocht, en de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient er volgens het EVRM onderzocht te worden of er op de betrokken staat een positieve verplichting rust om het recht op privé en/of familie -en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (zie aangehaalde rechtspraak EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38, p.7 nota verwerende partij).

Verweerster bevestigt hetgeen verzoekster reeds aanhaalde, met name dat er een afweging van belangen dient te worden gemaakt, hetgeen geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets.

Indien na deze belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37).

Dat verzoekster in casu weldegelijk wordt geconfronteerd met hinderpalen die aanwezig zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Hierbij wordt zowel het bestaan van het beschermingswaardig gezinsleven als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing zou zijn geschonden op voldoende wijze aangetoond.

De partner van verzoekster dhr. K. is zelfstandig garagehouder te Ninove, en het zou dan ook onredelijk zijn om van hem te verwachten dat hij zijn professionele activiteit zou moeten staken om een gezinsleven te kunnen starten in het land van herkomst van verzoekster.

Bovendien heeft de partner van verzoekster een minderjarige dochter uit een eerdere relatie, en men kan dus onmogelijk van hem verwachten deze familiale band op te geven. Het centrum der belangen van zowel verzoekster als haar partner liggen dan ook in België.

Verweerster beschikt over een tijd van 6 maanden om een beslissing te nemen in verband met de aanvraag van verzoekster, bij gebreke waaraan de aanvraag van verzoekster automatisch dient te worden ingewilligd.

Door verweerster werd in casu 5 maanden en 28 dagen gewacht ten einde een beslissing te nemen in het dossier, en dus 2 dagen voor het verstrijken van de wettelijk voorziene termijn waarbinnen een beslissing dient genomen te worden.

Door op dergelijke manier te handelen - en wetende dat verzoekster sinds 7 december het effectieve bewijs levert van haar duurzame relatie aan de hand van de registratie van het wettelijk samenlevingscontract - heeft verweerster een zeker schijn gecreëerd dat verzoekster haar aanvraag zou worden ingewilligd.

Verweerster diende te weten dat de bestreden beslissing kon raken aan het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, Het komt dus aan haar toe om een nauwkeuring onderzoek te doen van de situatie en om de belangen af te wegen.

Uit nergens blijkt dat verweerster een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging,

In die zin kan verwezen worden naar een uitspraak van de Raad van 27 april 2012 (nr. 80,364) waarbij geoordeeld werd dat verweerster de zaak niet zo nauwkeurig als mogelijk werd onderzocht, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis had of moest hebben op het ogenblik van de beslissing.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekster zich thans overigens ontegensprekelijk in de voorwaarden bevindt om geregulariseerd te worden op grond van gezinshereniging.

Deze status niettegenstaande het feit dat het bovendien onredelijk is om verzoekster via een bijlage 20 uit te wijzen, gelet op de beslissing van verweerster die niet als proportioneel kan worden aanzien, in vergelijking met het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar privé -en/of haar gezinsleven.

Het tweede middel is dan ook gegrond."

3.2.1 De verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat de bestreden beslissing alle redelijkheid mist en niet proportioneel is ten aanzien van verzoeksters fundamentele recht op een gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekster betoogt dat zij en haar partner, E.K., een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst hiervoor naar de door haar en haar partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning van 1 december 2012.

Zo er al grond zou zijn om op zicht van de stukken van het administratief dossier aan te nemen dat er *in casu* op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een effectief gezinsleven in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat er in deze stand van het geding geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekster aangezien haar aanvraag tot verkrijging van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie een verzoek tot eerste toegang betreft vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekster geen wettig verblijf heeft in België.

In het voorliggende geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Met haar theoretische uiteenzetting toont de verzoekster niet concreet aan dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet. Ook uit het administratief dossier blijken geen dergelijke hinderpalen.

Waar de verzoekster meent dat het nemen van een verwijderingsmaatregel de verplichting inhoudt om uitdrukkelijk te motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM, wijst de raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM op zich geen motiveringsplicht kan afgeleid worden. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van de verzoekster, noch wordt aannemelijk gemaakt dat op de verweerder enige positieve verplichting zou rusten om de verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied teneinde haar gezins- of familieleven in België te handhaven of te ontwikkelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster voert aan dat de verweerder een zekere schijn gecreëerd heeft dat haar aanvraag zou worden ingewilligd doordat hij 5 maanden en 28 dagen gewacht heeft om een beslissing te nemen in het dossier, terwijl de aanvraag automatisch zou worden ingewilligd bij gebreke aan een beslissing buiten de termijn van zes maanden.

Zoals de verzoekster ook zelf aangeeft, merkt de Raad op dat de verweerder over een wettelijke termijn van zes maanden beschikte om een beslissing te nemen aangaande verzoeksters aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. *In casu* heeft de verweerder de beslissing genomen binnen de daartoe voorziene termijn. Uit het feit dat de verweerder de hem wettelijk toegekende termijn nagenoeg helemaal benut heeft, kan op zich geen onredelijk handelen worden afgeleid. Evenmin kan hieruit enige schijn worden gepuurd dat de aanvraag zou ingewilligd worden, de verweerder behoudt immers gedurende de hem toegekende termijn zijn volledige appreciatiebevoegdheid met betrekking tot de hem voorgelegde aanvraag.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE